

Naziv originala:
Candace Bushnell
ONE FIFTH AVENUE

Copyright © by Candace Bushnell 2008
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2008

ISBN 978-86-7710-312-5

alnari
PUBLISHING
Beograd, 2008.

Prolog

Samo epizodna uloga u TV seriji i samo jednosoban stan u Njujorku. Ali uloge, bilo kog tipa, teško nailaze, čak i u Los Angelesu svi znaju koliko vredi stan na Menhetnu. Scenario stiže istog dana kad i papiri za razvod.

Da je stvarni život scenario, direktor filma smatrao bi tu činjenicu 'slučajnošću'. Ali Šifer Dajmond voli slučajnosti i znakove. I poput očaranog deteta, veruje kako se sve u životu događa s razlogom. Šifer je glumica i živi u svetu mašte skoro celog svog života. I sada je prihvatila ulogu koja zahteva šestomesečni boravak u Njujorku, gde će odsesti u svom jednosobnom stanu na Petoj aveniji. Prvobitni joj je plan da tokom snimanja bude u Njujorku a potom da se vrati u Los Angeles, u svoju kuću u Los Felisu.

Dva dana kasnije, Šifer odlazi u *Ajvi* gde zatiče svog bivšeg muža kako ruča sa lepom, mladom ženom. Sedi za stolom u sredini restorana, uživajući u svom novom statusu predsednika mreže. Na osnovu promene u ponašanju osoblja restorana, kao njegove naprasne posvećenosti ženi pored sebe, Šifer shvata da mu je to nova devojka. Priča se da je pijanistkinja iz poznate porodice, iako izgledom neodoljivo podseća na skupu prostitutku. Njihov odnos je kliše, ali dvadeset pet godina u Holivudu naučili su Šifer da muškarci nikada ne mare za kliše, naročito

kada je u pitanju njihov penis. Po izlasku iz restorana, sa sve naočarima za sunce, Šifer odlučuje da proda kuću u Los Felisu, završi s Holivudom jednom za svagda, i vrati se u Njujork.

„Šifer Dajmond je prihvatila ulogu u TV seriji“, kaže Inid Merl svom sestriću, Filipu Oklandu.

„Sigurno je očajna“, odgovara Filip u polušali.

Inid i Filip žive u dva susedna stana na trinaestom spratu Pete jedan, sa zajedničkom terasom, razdeljenom preslatkom kapijicom od belog pruća. Naslonjena na ogradu svoje terase, Inid neobavezno ćaska sa svojim sestrićem. „Možda je uloga dobra“, nagađa ona, gledajući u list papira u svojoj ruci. „Igraće igumaniju koja napušta manastir da bi postala glavni urednik magazina za tinejdžere.“

„E, vidiš, to je već verodostojan koncept“, uzvraća Filip, ne skrivajući sarkazam prema svemu što ima veze sa Holivudom.

„Verodostojan kao džinovski reptil koji teroriše Njujork. Kada ćeš da digneš ruke od scenarija za filmove i da se vratiš pisanju ozbiljnih knjiga?“ pita ga Inid.

„Ne mogu“, odgovara Filip sa smeškom. „Očajan sam.“

„Možda je scenario zasnovan na istinitoj priči“, nastavlja Inid. „Postojala je žena – Sandra Majls – igumanija koja je postala glavna urednica. Bilo je to sedamdesetih godina. Par puta smo večerale zajedno. Vrlo nesrećna žena, možda zato što ju je muž varao. Posle tako dugog devičanstva, moguće je da nikada nije savladala umeće seksa. U svakom slučaju“, dodaje Inid, „serija se snima u Njujorku.“

„Uh-uh“, uzdiše Filip.

„To znači da ćemo je opet viđati po zgradi“, zaključuje Inid.

„Koga?“ pita Filip sa usiljenom zainteresovanošću. „Sandru Majls?“

„Šifer Dajmond“, breca se Inid. „Sandra Majls je odavno napustila Njujork. A možda i ovaj svet.“

„Osim ako ne odsedne u hotelu“, zamišljeno će Filip, misleći na Šifer Dajmond.

„Zaboga, zašto bi to uradila?“ čudi se Inid.

Nakon što njegova tetka uđe u kuću, Filip ostaje na terasi, zagledan u Vašington skver park na koji ima predivan pogled. Park je u julu nabujao od zelenila, ali avgustovske vreline samo što nisu. No, Filip ne razmišlja o lišću. Mislima je daleko, na ostrvu Katalina, dvadeset pet godina ranije.

„Znači, ti si taj školarac genije?“ upitala ga je tada Šifer Dajmond.

„A?“ okrenuo se prema njoj.

„Čujem da si ti scenarista ovog jadnog filma.“

Filipu se digla kosa na glavi. „Ako misliš da je tako jadan–“

„Šta, šta, školarac?“ upala mu je u reč.

„Zašto ga onda snimaš?“ dovršio je on pitanje.

„Svi filmovi su jadni po definiciji. Nisu umetnost. Ali svima treba novac. Pa čak i genijalcima.“

„Ne radim ovo zbog para“, odbrusio je Filip.

„Nego zašto?“

Šifer se zvonko nasmejala. Na sebi je imala bele farmerke i teget majicu. Ispod nje nije nosila grudnjak. Bila je bosa i preplanula. „Dobar odgovor, školarac“, dobacila mu je i otperjala.

„Hej“, uzviknuo je za njom. „Stvarno misliš da je toliko jadan?“

„A šta ti misliš?“ izazivala je. „Osim toga, ne možeš da proceniš rad nekoga s kim si spavao.“

„Planiraš da spavaš sa mnom?“ upitao je.

„Nikad ništa ne planiram. Čekam da vidim šta će se desiti. Život je tako zanimljiviji, zar ne?“ Rekla je to i otrčala na snimanje.

Inidin glas vraća Filipa u stvarnost. „Upravo sam razgovarala sa Robertom“, kaže mu, misleći na portira. „Šifer Dajmond se danas vraća. Čistačica je ove nedelje sređivala njen stan. Roberto kaže da dolazi na duže. Možda zauvek. Uzbuđen si?“

„Letim od sreće“, cedi Filip kroz zube.

„Živo me zanima kako će se snaći u Njujorku“, nastavlja Inid. „Dugo je bila odsutna.“

„Isto kao i pre“, odgovara Filip. „Njujork se nikad ne menja. Likovi se smenjuju, ali scena ostaje ista.“

Kasnije tog popodneva Inid Merl završava svoju dnevnu trač-ru-briku kada se vrata terase zalupe pod naletom vetra. Prišavši da ih otvori, Inid baca pogled u nebo i uzmiče. Crni oblaci valjaju se preko neba iznad reke Hadson. Uobičajeno za juli mesec, zaključuje Inid, a

onda primećuje svoju komšinicu, gospođu Luiz Hoton, na njenoj terasi. Na glavi nosi stari slamnati šešir a u rukama baštenske makaze. U poslednjih pet godina, Luiz Hoton, koja je nadomak stote, vidno se usporila, provodeći veći deo vremena u negovanju svojih prestižnih ruža. „Zdravo“, pozdravlja Inid gospođu Hoton, dovoljno glasno da je ova čuje. „Izgleda da će nevreme.“

„Hvala ti, draga“, odgovara gospođa Hoton, graciozno poput kraljice koja se obraća svojoj vernoj dvorkinji. Inid bi to verovatno iznerviralo da ne zna da je to uobičajeno ophođenje gospođe Hoton prema svima koje poznaje.

„Možda bi trebalo da uđete“, brižno će Inid. Uprkos staromodnim manirima gospođe Hoton, koje neki smatraju odurnim, Inid simpatiče stariću. Komšinice su duže od šezdeset godina.

„Hvala ti, draga“, ponavlja gospođa Hoton, i verovatno bi ušla unutra da joj pažnju ne skreće jato usplahirenih golubova iznad Vašington skver parka. Sledećeg trenutka nebo se mrači i ogromne kišne kapi zapljuskuju Petu aveniju. Inid žurno ulazi u kuću, ostavljajući gospođu Hoton da se brani od kišnih kapi na svojim tankim, kvrgavim nogama. Iznenada, jedan silovit nalet vetra otkida nadstrešnicu sa zida i pada na stariću, obarajući je na kolena. Nemajući snage da ustane, Luiz Hoton se spušta na bok, lomeći krhku kost i ostajući nepomično da leži. Nekoliko minuta ostaje u tom položaju, sve dok jedna od njene četiri kućne pomoćnice, ne uspevajući da je nađe u stanu od 150 kvadratnih metara, ne istrči na terasu i ne podigne je s betona.

U međuvremenu, dole na ulici dva crna taksija mile Petom avenijom, poput male, tužne povorke. Kada se zaustave ispred Pete jedan, vozači izlaze napolje, zgureni pod teškim kapima kiše, i počinju da vade prtljag: prvo staromodni *luj viton* kovčeg za koji je potrebna snaga dva muškarca, a potom i manje torbe. Roberto, domar, istrčava na ulicu a onda naglo zastaje i maše svom kolegi da mu priskoči u pomoć. Nosač izlazi iz suterena, gurajući velika metalna kolica za prtljag. Vozači zajedničkim snagama prebacuju kovčeg na kolica i preko njega spuštaju putne torbe u istom dezenu.

Ulicom duva jak vetar, čupajući kišobran iz ruku poslovnog čoveka, odnoseći ga niz pločnik poput veštičje metle, sve do sjajnocnog džipa koji se u tom trenutku zaustavlja ispred ulaza u Petu jedan. Spazivši

putnika za zadnjem sedištu, Roberto odlučuje da se obračuna sa kišom. Uzima zeleno-beli kišobran, širi ga i žurno izlazi napolje. Kada stigne do džipa, nakrivljuje kišobran kako bi zaštitio onog koji će izaći iz vozila.

Na vlažan pločnik spušta se plavo-zelena brokatna cipela s ravnom potpeticom, iz koje se diže duga, vitka ženska noga, u uskim belim farmerkama. Zatim sledi elegantna ruka sa tankim, umetničkim prstima, na čijem srednjem prstu blešti ogroman marinskoplavi kamen. Iz kola konačno izlazi Šifer Dajmond. Nije se nimalo promenila, zaključuje Roberto, uslužno joj pružajući ruku. „Ćao, Roberto“, kaže ona, opušteno kao da ga nije videla dve nedelje, a ne dvadeset godina. „Grozno vreme, je l' da?“

1.

Bili Ličfild prolazio je pored Pete jedan najmanje dvaput dnevno. Jednom je imao psa, žutog terijera kojeg mu je poklonila gospođa Hoton, a koja je svojevremeno uzgajala terijere na svom imanju na Hadsonu. Žučko je zahtevao dve šetnje dnevno po Vašington skver parku, i Bili, koji oduvek živi u Petoj aveniji, tik pored Pete jedan, smatrao je svojim dnevnim ritualom prolazak pored dotične zgrade. Peta jedan predstavlja njegov lični pečat, veličanstvena zgrada sagrađena od svetlosivog kamena u klasičnom art deko stilu. Bili, koji je jednom nogom već zakoračio u novi milenijum, a jednom u kafedžijsko društvo učenjaka, oduvek joj se divio. „Nema veze gde živiš, dok god je to pristojno mesto“, stalno ubeđuje sebe iako potajno sanja o stanu u Petoj jedan. Taj san traje već trideset pet godina i kad-tad će postati stvarnost, zarekao se.

U jednom kratkom periodu Bilijev san se ugasio, ili je bar pao u drugi plan. Bilo je to odmah nakon 11. septembra, kada su cinizam i plitkoumlje potekli krvotokom grada, protumačeni kao neophodna surovost. Tada mu je bilo ispod časti da želi nešto više od mira, ili da ne ceni ono što već ima. Međutim, šest godina je prohujalo i Njujork više ne može da čuči pod staklenim zvonom, niti da menja svoju prirodu. I dok je veći deo Njujorka bio u žalosti, tajno društvo bankara zgrtalo je

ogromne sume novca, privlačeći mladost i kompjutersku tehnologiju, i *voilà*, rođena je čitava nova klasa opscenih bogataša. Možda je to loše za Ameriku, ali je dobro za Bilija. Iako sebe smatra anahronim i bez obaveze koja bi se mogla nazvati sigurnim poslom, Bili glumi neku vrstu kućepazitelja bogatih i uspešnih, upoznavajući se sa dekoraterima, dilemima umetničkih dela, klupskim impresarijima, članovima upravnih odbora kulturnog establišmenta i stambenih zgrada. Osim skoro enciklopedijskog znanja o umetnosti i antikvitetima, Bili je vrlo upućen u avione i jahte, raspoložuci podacima o tome šta novopečena njujorška elita poseduje, gde zimuje i letuje, i koje restorane najčešće posećuje.

Naravno, Bili ima vrlo malo svog novca. Posedujući narav tipičnog aristokrate, Bili je snob, naročito kada je u pitanju novac. Zadovoljava se životom među bogatima i uspešnima, zabavljajući ih na večerama i kućnim žurkama, deleći im savete kako da se ponašaju i kako najbolje da potroše svoje bogatstvo. Elem, kada je u pitanju prljanje sopstvenih ruku zarad zgrtanja para, podvukao je crtu.

Iako čezne da živi u Petoj jedan, ipak ne može da probudi želju za sklupi taj pakt sa đavolom i proda svoju dušu za novac. Zadovoljava se iznajmljenim stanom na Petoj aveniji, za koji izdvaja hiljadu i sto dolara mesečno, podsećajući sebe da čoveku nije potreban novac dok god ima bogate prijatelje.

U povratku iz parka, Bili se obično oseća mirno i spokojno na jutarnjem vazduhu. Ali ovog jutra, Bili je utučen. U parku je sedeo na klupi i iz *Njujork tajmsa* saznao da je njegova draga gospođa Hoton prethodne noći preminula. Tokom oluje pre tri dana, gospođa Hoton je na kiši provela manje od deset minuta, ali to je bilo dovoljno da zaradi tešku upalu pluća. Tako je njen dugi život, na iznenađenje Njujorčana, okončan brzo i iznenada. Bilijeva jedina uteha je da se njena čitulja pojavila na naslovnoj strani *Tajmsa*, što znači da mnogi urednici pamte tradiciju dobrih, starih vremena kada je umetnost bila iznad novca, kada je nečiji doprinos društvu bio važniji od razmetanja sopstvenim bogatstvom.

Razmišljajući o gospođi Hoton, Bili zastaje pred Petom jedan i zuri u njenu impozantnu fasadu. Godinama je Peta jedan bila nezvanični klub uspešnih umetnika iz svih branši – slikara, pisaca, kompozitora, dirigenta, glumaca i režisera, ljudi s kreativnom energijom koja je oživljavala duh grada. Iako nije bila umetnica, gospođa Hoton je tu živela još

od 1947. godine, kao najveća ktitorica umetnosti, osnivačica organizacija koje su darovale milione u umetničke institucije, velike i male. Neki su je smatrali sveticom.

Paparaci, okupljeni ispred ulaza, očigledno veruju da će im objavljivanje fotografije zgrade u kojoj je živela gospođa Hoton doneti pozamašne svote novca. Posmatrajući grupicu fotografa, obučenih u bezoblične majice i farmerke, Bili se oseća pomalo obezvređeno. Svi dobri ljudi su mrtvi, tužno zaključuje on.

A onda, budući da je Njujorčanin, misli mu se neminovno vraćaju na nekretnine. Šta će biti sa stanom gospođe Hoton? Njena deca su zašla u sedamdesete. Njeni unuci će verovatno prodati stan za velike pare, ionako su tokom godina rasuli veći deo bogatstva Hotonovih, kao što je to slučaj s većinom njujorških nasledstava koja nisu ni približno impresivna kao što su bila sedamdesetih i osamdesetih. Sedamdesetih godina se za milion dolara moglo kupiti sve što čovek poželi. Sada je to jedva dovoljno da se pokriju troškovi rođendanske žurke.

Neverovatno kako se Njujork promenio, razmišlja Bili.

„Novac prati umetnost, Bili“, govorila mu je gospođa Hoton. „Novac želi ono što ne može da kupi. Stalež i talenat. Ne zaboravi, možda postoji talenat za zgrtanje novca, ali potreban je poseban talenat za njegovo trošenje. A to je ono u čemu si ti dobar, Bili.“

I ko će sada potrošiti novac u kupovinu stana gospođe Hoton? Zadržanih dvadeset godina nije renoviran, zatočen u šarenom mebl-štofu osamdesetih. Konstrukcija je veličanstvena – to je jedan od najvećih stanova u Menhetnu na tri nivoa, koji je sagradio prvobitni vlasnik Pete jedan, s namerom da to bude hotel. Krase ga visoke tavanice i balska dvorana sa mermernim kaminom i terasama na sva tri nivoa.

Bili se nada da to neće biti neko kao Sendi Bruer, iako verovatno hoće. Uprkos šarenom meblu, stan vredi najmanje dvadeset miliona dolara. A ko može da ga priušti osim novopečenog tajkuna? No, s obzirom na sve zverke iz tog sveta, Sendi Bruer i nije tako loš. U krajnjem slučaju, žena mu je bivša balerina i Bilijeva dobra drugarica, Koni Bruer. Bruevovi žive u strogom centru Njujorka, a nedavno su kupili i letnjikovac u Hemptonu, gde Bili planira da provede vikend. Prijaviće Koni upražnjeni stan u Petoj jedan, i kako bi mogao da pokuša da smanji njegovu cenu, budući da poznaje predsednicu stanarskog odbora, neprijatnu

Mindi Guč. Bili i Mindi se znaju još iz osamdesetih kada su se redovno sre-
tali na gradskim žurkama. Doduše, tada je bila Mindi Velč i tek je bila di-
plomirala na koledžu Smit. Puna života, bila je ubeđena da će postati neko
i nešto u izdavaštvu. Početkom devedesetih verila se za Džemjsa Guča, ta-
dašnjeg dobitnika nagrade za novinarstvo. Ali Mindi je imala velike pla-
nove, zamišljajući sebe i Džejmsa kao najmoćniji par u gradu. Međutim,
njeni planovi su se izjalovili i sada su Mindi i Džejms sredovečni par iz
srednje klase sa kreativnim pretenzijama koje ne dosežu ni stan u vlasniš-
tvu, Bili se često pita kako su uopšte uspeli da kupe onaj u Petoj jedan. Ve-
rovatno zahvaljujući neočekivanoj i tragičnoj smrti roditelja.

Bili još neko vreme stoji pred zgradom, pitajući se koga fotografi če-
kaju kada je pokojna gospođa Hoton već prebačena u mrtvačnicu. Niko
od njene rodbine neće se pojaviti na tim vratima; niti su prisustvovali
kada je starica iznesena iz zgrade, u jednoj od onih mrtvačkih vreća
kao što je često viđao da iznose stare ljude. U tom trenutku, na vratima
se pojavljuje niko drugi do Mindi Guč. Na sebi ima farmerke i papuče
koje žene obično nose kao da su sandale, iako su pre tri godine izašle iz
mode. Rukama pokriva lice mladog tinejdžera, kao da strepi za njegovu
bezbednost, ali fotografi ih ignorišu.

„Šta je ovo?“ pita ona Bilija, prilazeći mu.

„Pretpostavljam da su tu zbog gospođe Hoton.“

„Je li konačno odapela?“ pita Mindi.

„Ako ti to tako vidiš“, mrzovoljno će Bili.

„Pa kako drugačije da gledam?“ pravda se Mindi.

„Ne sviđa mi se ta reč 'konačno'“, priznaje Bili.

„Mama“, javlja se dečak.

„Ovo je moj sin, Sem“, skreće Mindi temu.

„Ćao, Seme“, pozdravlja ga Bili, rukujući se s dečakom. Iznenadujuće
je lep, s gustom plavom kosom i tamnim očima. „Nisam znao da imaš
sina“, primećuje Bili.

„Sem ima trinaest godina“, odgovara Mindi. „Već dugo ga imamo.“

Sem se naglo odvaja od nje.

„Nećeš da poljubiš majku?“ opominje ga Mindi.

„Mama, nećemo se videti samo četrdeset osam sati“, podseća je Sem.

„Nešto može da se desi. Šta ako me udari autobus? I poslednje čega
ćeš se sećati je da nisi hteo da poljubiš majku na rastanku.“

„Mama, molim te“, cvili Sem, ali joj udovoljava. Ljubi je u obraz i odlazi. Mindi ga posmatra kako prelazi ulicu. „U najgorim je godinama“, žali se Biliju. „Mama mu više ne treba. Strašno je to.“

Bili ljubazno klima glavom. Mindi je od onih agresivnih Njujorčanki, stegnuta poput dva kraja užeta, i nikad ne znaš kada će se uže otpustiti i opaučiti te po licu. To uže, često razmišlja Bili, može da se pretvori u korbač. „Znam na šta misliš“, kaže on kroz uzdah.

„Stvarno?“ pita ona, sužavajući pogled. Ima nekog neobičnog sjaja u tim crnim očima, zaključuje Bili. Možda je na drogama. Ali već sledećeg trenutka, Mindi mirno dodaje, „Dakle, gospođa Hoton je konačno odapela.“

„Da“, uzvraća Bili s olakšanjem. „Zar ne čitaš novine?“

„Jutros sam imala neku frku.“ Mindi se okreće i gleda u zgradu. „Živo me zanima ko će pokušati da kupi njen stan.“

„Neki bogati tajkun, u to ne sumnjam.“

„Grozim ih se, a ti?“ Mindi pravi grimasu i bez pozdrava se okreće na peti, otperjavši niz ulicu.

Bili odmahuje glavom i odlazi kući.

Kada se vrati iz prodavnice, Mindi primećuje da se fotografi još nisu razišli. Njihovo prisustvo ispred zgrade naprasno joj ide na živce.

„Roberto“, naređuje Mindi, unoseći se domaru u lice. „Hoću da pozoveš policiju. Moramo da se rešimo ovih fotografa.“

„Dobro, gospođo Mindi“, pomirljivo će Roberto.

„U stvari, Roberto. Jesi li primetio sve više tih paparaca na ulici?“

„To je zbog slavni ličnosti“, pojašnjava Roberto. „Ne možemo im ništa.“

„Neko mora nešto da preduzme“, nabusito će Mindi. „Razgovaraću sa gradonačelnikom o tome. Čim ga vidim. Ako može da zabrani pušenje na javnom mestu, onda svakako može da učini nešto po pitanju ovih bitangi koji se izdaju za fotografe.“

„Sigurno će vas poslušati“, povlađuje joj Roberto.

„Znaš, Džejms i ja ga lično poznajemo“, hvali se Mindi. „Mislim na gradonačelnika. Znamo se već godinama. Još iz vremena kad nije bio gradonačelnik.“

„Pokušaću da ih oteram“, predlaže Roberto. „Ali ovo je slobodna zemlja.“

„Više nije“, dovikuje Mindi i prolazi pored otvorenih vrata lifta, otključavajući svoja vrata.

Stan Gučovih nalazi se u prizemlju i jedan je od najneobičnijih u zgradi. Sastoji se iz niza soba koje su nekada služile za smeštaj posluge i skladište prtljaga. Stan je čudnog oblika, prepun neiskorišćenih uglova i tamnih delova, odražavajući tipičan odnos Džejmsa i Mindi Guč i oblikujući psihologiju njihove male porodice. Jednom rečju, stan je disfunkcionalan.

Leti su prostorije s niskom tavanicom pretople; zimi ih je teško zagrejati. Najveća soba, ona koja služi kao dnevni boravak, ima minijaturni kamin i Mindi pretpostavlja da je nekada pripadala majordomu ili šefu posluge. Možda je tu privodio mlade služavke i seksualno ih iskorišćavao. A možda je bio gej. I sada, osamdeset godina kasnije, u njoj vreme provode ona i Džejms. Kakva istorijska greška. Posle toliko truda da ostvarite američki san, posle godina i godina maštanja, univerzitet-skog obrazovanja i mukotrpnog rada, sve što dobijete za svoj trud je stan za posluhu na Menhetnu. I još vam govore da imate sreće što ste tu. Dok na gornjim spratovima žive sve sami nikogovići, a jedan od stanova, najveći na Menhetnu, zvrji prazan, čekajući da ga okupira neki bogati bankar, verovatno mladić koji mari samo za novac i ne zna ništa o dobrim manirima ili ljudima visoke klase, i koji će tu živeti kao mali kralj. U stanu koji bi moralno trebalo da pripada njoj i Džejmsu.

U skućenoj sobi na drugom kraju stana, sedi njen muž Džejms, sa ćelom koju pokriva retkim pramenovima plave kose. Pomalo je rasejan ali veruje, kao i uvek, da je na ivici propasti. Uprkos urođenom intelektu i spisateljskom talentu, taj osećaj ivice propasti skoro je konstantan jer nadjačava sva ostala osećanja, potiskujući ih na rub svesti, gde čuče poput starih kutija u uglu ostave. Možda u tim kutijama ima i dobrih stvari, korisnih stvari, ali Džejms nema vremena da ih otpakuje.

Kada Mindi uđe u stan, Džejms čuje zatvaranje ulaznih vrata i diže glavu sa svog kompjutera. A možda samo oseća njeno prisustvo. Dovoljno dugo žive zajedno da bi osetio njene vibracije u vazduhu. Nažalost, te vibracije nisu naročito umirujuće ali su mu bar poznate.

Mindi mu prilazi i seda na njegovu staru kožnu fotelju, kupljenu na rasprodaju u *Plazi*, kada je eminentni hotel prodat još bogatijim vlasnicima. „Džejmse“, kaže mu.

„Da?“ uzvraća Džejms, zureći u ekran svog kompjutera.

„Gospođa Hoton je umrla.“

Džejms okreće glavu ka njoj i trepće.

„Čuo si?“ pita Mindi.

„Na Internetu samo o tome izveštavaju, celo jutro.“

„Zašto mi nisi rekao?“

„Mislio sam da znaš.“

„Ja sam predsednica odbora, a nisi mi rekao“, breca se Mindi. „Sad sam naletela na Bilija Ličfilda. On mi je rekao. Živ blam me pojeo.“

„Zar nemaš pametnije stvari o kojima ćeš da brineš?“ pita Džejms.

„Imam. Ali sada moram da brinem o tom stanu. I ko će se useliti u njega. Kakav soj ljudi. I zašto mi ne živimo u tom stanu?“

„Zato to vredi dvadeset miliona dolara, a mi nemamo dvadeset miliona dolara?“ podseća je Džejms.

„A ko je za to kriv?“

„Mindi, molim te“, umiruje je Džejms, češući se po glavi. „Hiljadu puta smo pričali o tome. Našem stanu ništa ne fali.“

Na trinaestom spratu, tik ispod troetažnog stana pokojne gospođe Hoton, Inid Merl stoji na svojoj terasi i razmišlja o Luiz. Gornji spratovi zgrade su stepenasto zašiljeni ka vrhu, poput svadbene torte, tako da je gornje terase moguće videti s nižih spratova. Kakav je to bio šok. A samo pre tri dana stajala je na istom tom mestu i razgovarala sa Luiz. Staričino lice je tada bilo zasenjeno slamnatim šeširom. Luiz je uvek skrivala kožu od sunca i retko je pravila grimase na licu, verujući da to izaziva bore. U životu je imala bar dva fejsliftinga, ali svejedno, Inid se seća da joj je lice do poslednjeg dana bilo neobično glatko. Inidino je sasvim drugačije. Još kao devojčica mrzela je sve to žensko pirlitanje i preterano posvećivanje pažnje fizičkom izgledu. No, kada je postala javna ličnost, Inid je u poznim godinama pristala na fejslifting. Nagovorio ju je dr Bejker, čije se slavne pacijentkinje zovu još i 'Bejkerove devojke'. U osamdeset drugoj, Inid ima lice šezdesetpetogodišnjakinje, iako joj je vrat beznadežno mlohav i zbrčkan, poput kože ošurene kokoške.

Za one koji znaju istoriju Pete jedan i njenih stanara, Inid Merl nije samo druga po starini – bar je bila za života gospođe Hoton – nego je u šezdesetim i sedamdesetim bila najnetašnija devojka u kraju. Inid, koja se nikada nije udala, ali je zato diplomirala psihologiju na Univerzitetu

Kolumbija (i tako postala prva žena s tom titulom), karijeru je počela davne 1948. godine kao sekretarica u *Njujork staru*. S obzirom na njenu fasciniranost ljudskim lakrdijaštvom i zahvaljujući velikom slušalačkom talentu, dogurala je do vrha uredništva tog lista, obezbedivši tako svoju trač-rubriku. Budući da je detinjstvo provela na plantaži pamuka u Tek-sasu, Inid se uvek osećala kao došljak, zbog čega je svom poslu pristupala s urođenom južnjačkom empatijom. Bila je poznata kao 'dobra' spisateljica trač-rubrike, što koristi i danas: kada su glumci i političari spremni da otkriju svoju stranu priče, uvek zovu Inid. Početkom osamdesetih, rubrika je sindikalizovana i Inid je postala bogata žena. Pre deset godina pokušala je da se penzionise ali je njeno ime, po rečima zaposlenih, previše slavno, zbog čega još radi, ali tako što novinari skupljaju informacije i pišu tekstove, a ona ih samo nadgleda i ponekad, u posebnim okolnostima, rubrici daje svoj pečat. Smrt Luiz Hoton je jedna takva okolnost.

Razmišljajući o tekstu koju će morati da napiše o gospođi Hoton, Inid oseća oštar ubod tuge. Luiz je vodila glamurozan život – na kojem su joj zavideli – i umrla je bez neprijatelja, osim možda Flosi Dejvis, džangrizave Inidine maćeha. Flosi takođe živi u Petoj aveniji, samo u zgradi preko puta, iselivši se iz Pete jedan još početkom šezdesetih zarad udobnosti novogradnje. Ali Flosi je oduvek bila ćaknuta i Inid podseća sebe da je taj ubod tuge zapravo osećaj gubitka koji nosi celog svog života – žudnje za nečim što joj je uvek bilo van domašaja. Jednostavno, to je večito pitanje suštine ljudskog života na koje još niko nema odgovor, ali s kojim mora da živi.

Ovakve misli je obično ne deprimiraju, naprotiv, ushićuju je. Iz iskustva zna da većina ljudi nikada ne uspeva da odraste. Tela im stare, ali to ne znači da im je um zreo. Ova istina je za nju večiti izvor zabave. Njeni dani nerviranja zbog životne nepravde i hronične neodgovornosti ljudskih bića, odavno su prošli. Ulaskom u starost Inid sebe smatra beskrajno srećnom ženom. Kada biste imali nešto novca i dobro zdravlje, kada biste živeli na mestu s mnogo ljudi koji su nepresušan izvor zanimljivih zgoda i nezgoda, onda je vrlo prijatno biti star. Od vas se ne očekuje ništa drugo nego da živite. Zaista, čestitaju vam to svakog jutra kad ustanete iz kreveta.

Spazivši paparace na ulici, Inid shvata da mora da obavesti Filipa o smrti gospođe Hoton. Filip voli dugo da spava ali Inid smatra da je ova